

2. neděle po Vánocích 2021

Milý sbore, dnes je první neděle, kterou v tomto roce společně slavíme. I přesto, že se jedná již o druhou bohoslužbu, protože jsme se společně s ČCE setkali na novoroční bohoslužbě. Ovšem dnes už jsme zde pouze jako členové FS SCEAV v Ostravě. Mám za to, že dnes by mohlo zaznít něco jako **vize pro život našeho sboru v roce 2021**.

Dovolte mi nejdříve malé ohlédnutí. Do sboru jsem přišel na jaře loňského roku. To byla doba, kdy se celá společnost potýkala s 1. vlnou epidemických omezení. Jen co pominuly, začal jsem se seznamovat s domácími skupinkami, manželskými páry, účastnil se setkání na faře a v domovech seniorů, začaly zkoušky zpěvu.

Na podzim přišla druhá vlna a veškeré aktivity, které se, po prázdninách, jen pozvolna rozbíhaly, přešly opět do útlumu. Postupně jsem si začal uvědomovat, že nestačí čekat na to, až epidemie pomine, ale promýšlet nový způsob života v podmínkách, které život v izolaci přinesl, a které jen tak nepominou.

I přesto, že

- jsme rozběhli on-line skupinku
- kázání z našeho kostela bylo možno shlédnout na youtube
- pastoři začali nahrávat ranní slova naděje
- byly pro děti nahrávána speciální videa
- se církve docela rychle přemístila do virtuálního prostoru,

přesto se něco zásadně změnilo.

Změnil se způsob, jakým vnímáme sebe a zároveň jakým vnímáme okolní svět. Jsem přesvědčený, že i kdyby zítra došlo k úplnému rozvolnění, nebudeme se schopni, jako jednotlivci, ani jako sbor, automaticky vrátit do situace z poloviny března loňského roku.

Domnívám se, že se vyčerpá model, kdy jsou lidé ve sboru závislí na aktivitě svých pastorů a spoléhají na to, že oni jim připraví kompletní duchovní menu, se kterým si vystačí po celý nouzový stav, nebo do konce života.

Je čas přestat čekat na to, až epidemie přejde a začít přemýšlet nad tím, jak fungovat uprostřed všech omezení. Doba, v níž jsou veřejná shromáždění omezená, si žádá přesun těžiště duchovní aktivity z nás, pastorů, na vás, jednotlivé členy sboru.

Rád bych to vyjádřil pomocí 3 symbolů, které jsem si pro názornost vzal s sebou.

Symbol první: **kojenecká láhev**.

Nový zákon na několika místech přirovnává přijetí duchovního obsahu ke konzumaci jídla nebo nápoje. Apoštol Petr ve svém listě napsal: „*Jako novorozené děti mějte touhu po nefalšovaném mléku Božího slova, abyste jím vyrostli k záchraně.*“ (1P 2,2)

První oblast, která je pro duchovní růst a rozvoj nesmírně důležitá, je najít si místo, kde přijímám duchovní mléko, jinými slovy: naslouchám Božímu slovu a jeho výkladu.

Nyní, v době on-line bohoslužeb, sociálních sítí a youtube kanálů se nacházíme v nebezpečí, že to bude pouze jakési virtuální místo. To nestačí. Online nemůže být náhradkou za seznámení se s druhými lidmi v konkrétním sboru.

Je fajn sledovat internetové stránky oblíbených sborů, poslouchat inspirativní youtubery, sdílet influencery, kteří mají desítky tisíc zhlédnutí. Ovšem zejména v této době nesmíme zapomenout na svůj mateřský sbor, který nám nabídl tu nejzákladnější potravu, v podobě nefalšovaného mléka Božího slova.

Symbol druhý: **lžíce**.

Dříve nebo později přechází novorozenec, zvyklý na příjem tekuté stravy, na stravu tuhou. Tento vývoj by měl analogicky probíhat také v duchovní oblasti.

Bible o něm hovoří takto: *Každý, kdo potřebuje mléko, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je jako nemluvně. Hutný pokrm je pro vyspělé, pro ty, kdo mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného.*

Lžíce, mnohem více než kojenecká láhev, vypovídá o samostatnosti. A to je ten rys, který má představovat. Nejenže posloucháme kázání, účastníme se online setkání, jinými slovy: necháváme se sytit druhými. Také my sami jsme aktivní, čteme si Bibli, modlíme se, pečujeme o svůj duchovní život. Děje se tak v našem soukromí a mělo by se tak dít pravidelně.

Symbol třetí: jídlonosič, my jsme mu vždy říkali **ešus**.

Okolní svět vyznává filozofii, v níž je člověk zaujatý především sám sebou. Slyšíme výzvy typu: *podívej se do sebe; buď vůči sobě upřímný; to nejdůležitější je najít odpověď na otázku: Kdo jsi?; každý, kdo ti zkrájí cestu, je tvůj nepřítel.* Ježíš nás učí pravému opaku: nebýt zaměstnán sám sebou, ale zajímat se o druhé, být jim nablízku, být vůči nim milosrdný, a když je to třeba, neváhat pro ně něco obětovat.

Když autor Listu Židům popisuje duchovní zrání, hovoří nejprve o mléku, později o hutném pokrmu a nakonec píše toto: *Za takovou dobu už byste měli být sami učitelé, a zatím opět potřebujete, aby vás někdo učil abecedě Boží řeči; potřebujete mléko, ne hutný pokrm.*

Jestliže se dítě vyvíjí zdravě, dokáže být nejen krmeno, ale dokáže se také samostatně najíst a nakonec nabídnout pokrm i druhému. Co to znamená pro duchovní oblast?

1. Máme svůj mateřský sbor, kde nasloucháme Božímu slovu.

2. Máme také své soukromé místo, kde studujeme Bibli a modlíme se.

A nyní se dostáváme k tomu třetímu: z toho, co načerpáme, jsme schopni obohatit i druhé.

Ano, hovořím zde o svědectví o životě s Bohem, Ježíšem, v soukromí i v církvi, které předáváme druhým lidem. Jinými slovy, hovořím o misii či evangelizaci.

Krátce jsme si charakterizovali 3 typy vztahů. Tyto vztahy se vzájemně nevylučují, nýbrž probíhají simultánně, současně. Zároveň platí, že když dojde k narušení jednoho z nich, kolabuje celý vztahový systém. Uvedu několik příkladů:

Jestliže bychom upřednostnili model, v němž budeme mít člověka, který je zcela absorbován tím, že se nechává sytit druhými, stane se z něj **křesťan konzument**.

Jestliže se budeme ze všeho nejvíce zajímat o vlastní duchovní život, hrozí nám, že se staneme na sebe zaměřenými, sebestřednými a možná i **sobeckými křesťany**.

Když v církvi převládá model, v němž jsou lidé příliš koncentrováni na duchovní růst, který je dosahován kvalitním vyučováním a pěstováním vztahů, společně s intenzivním duchovním životem v soukromí, aniž by jeho členové působili na své okolí a chtěli pozvat druhé ke sdílení těchto vztahů, toto společenství se stane izolovaným, uzavřeným vůči druhým, promění se v **klub vyvolených**, do něhož nemají lidé z venku šanci vstoupit.

Já jsem v tomto sboru jen krátce. Mnozí z vás zde prožili celý život, nebo alespoň jeho podstatnou část.

Zkusme si dnes položit otázku, kde jsou silné a kde slabé stránky v našem soukromém i sborovém životě.

Jsem pravidelným účastníkem bohoslužeb? To je jistě velmi dobré. Ale nejsem pouhý konzument?

Studuji si ve svém soukromí Bibli, modlím se? To je naprosto zásadní. Ovšem nezapomínám na to, že víra je záležitost společenství nikoli jednotlivce?

Mám za to, že jsme dospěli do bodu, kdy je třeba se otevřít druhým a sdílet se o tom, co máme rádi. Děláme to, když mluvíme o knihách, filmech, přírodě. Řekněme druhým o lásce k Bohu.